

elérhető. A közös ebédekkel, délutáni beszélgetésekkel lehetőség nyílt ismerkedésre, ezzel azután arcokat kapcsolhattunk e-mailjeinkhez. Az érdeklődés az első perctől élénk volt, sikerét pedig mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a résztvevők száma – száz körüli – megközelítően ugyanannyi volt mind a tíz alkalommal. Természetesen ez köszönhető a kiváló előadóknak és minden résztvevőnek, aki itt volt, mi több, a délutáni fórumokon megosztotta velünk gondját-baját. Külön köszönet illeti Monostori Imrét, az akkori igazgatónkat, aki kilenc éven át teljes szabadkezet engedett a szervezésben, és támogatott mindenben!

A tizedik konferencia utolsó „fellépőjeként” a kilenc konferencia összefoglalását követően feltettem egy szemtelennek tűnő kérdést – ez egy sikertörténet? Akik ott voltak, tudják a választ – igen! Miért is osztom meg most ezt a véleményem? Mert elmaradt a következő kérdés! Kinek a sikere? Enyém, a szervezőé? A József Attila Megyei Könyvtaré? Nem, ez egy közösen megvalósított sikertörténet, a könyvtárközi kölcsönzők sikere! Azok sikere, akik gyártották, míg kellett, a régi kéréslapokat, csitígtatták olvasóikat, akik tanulták kezelni az újabb és újabb technikai csodákat, akik nyitottak voltak és maradtak minden újra, akik képesek több száz kilométert utazni, hogy megismerjék egymást, akik időnként türelmetlenek, miért nincs végre egy jól használható közös katalógus, de akik azonnal értesítik a többieket, hogy van saját elektronikus kéréslapjuk.

Az elmúlt évek során egyre inkább tudatosult bennem, hogy a könyvtárközi kölcsönzéssel foglalkozó könyvtárosok önálló, sajátos csapatot alkotnak a könyvtárak világában, méghozzá egy nagyon jó csapatot. Örülök, hogy ennek a csapatnak egyik tagja lehettem. Köszönöm az együttműködést!

Fátrai Erzsébet

„Én nagyon optimista vagyok...”

Interjú Agyagási Hajnallal,
a Maros Megyei Könyvtár munkatársával,
aki 2010-ben elnyerte
„Az év fiatal könyvtárosa” díjat

2010. november elején tartották meg a Romániai Magyar Könyvtárosok Egyesülete VII. vándorgyűlését Kászonalitízen, ahol díjazták az év fiatal könyvtárosát is. A marosvásárhelyi Agyagási Hajnal volt a kitüntetett, akit kolléganője, Csiki Emese, a Maros Megyei Könyvtár osztályvezetője laudált ekképpen: „... sokra tartom a Hajni munkáját és főképpen a hozzáállását mindahhoz, ami a könyvtárhoz tartozik, hiszen sokszor ezen a ponton dől el valaminek a sorsa. ... Dolgozik! ... szívvél-lélekkel ... Látszik az arcán, ha jól mennek a dolgok, szenved, ha nyikorognak. Valóban, a könyvtár nem marad változatlan, itt is érezhetőek a változások; Agyagási Hajnal pedig nyitot-

tan reagál: továbbgondolja és alkalmazhatóvá teszi az újdonságokat a mi sajátos helyzetünkre, mivel Vásárhelyen a közönségszolgálat nem éppen a legegyszerűbb. Gyerekek és nagymamák várják sokszor amikor megérkezik, mindenki a megoldatlan házi feladatával és gyözködik, hogy értse már meg, nem lehet házi nélkül iskolába menni, az unokának nincs ideje leírni, a nagymama pedig már nem tudja elkészíteni: kedves, kicsi, aranyos, fiatal könyvtáros kisasszony, egész nap úgyszincs semmi dolga itt, a könyvtárban, ennyit igazán megtehet az olvasókért... mert akkor még máskor is jövünk, jövő héten is, mert akkor is lesz lecke! Ilyenek történnek velem. Érdekes, hogy mással nem... lám-lám, vajon miért? Olvasásra szoktatja a líceumi pedagógusjelölteket, akik gyakorlatozni jönnek a könyvtárba, közös feladatokat ad nekik olyan módon, ami alól nem lehet és nem is akarnak kibúvót találni. Ráncolja a szemöldökét, csóválja a fejét, és mégis mindenki szereti: kicsik és nagyok, kollégák és könyvtárba járók. Egyformán érezhető a jelenléte és a hiánya is! ...”*

A fenti méltatást olvasva jogosan támad fel bennünk a kíváncsiság, hogy legalább egy rövid beszélgetés erejéig megismerkedjünk a díjazottal, aki a megkereséskor a gratulációt szerényen a következőképpen igyekezett elhárítani: „Rendkívüli dolgokat nem vittem véghez, ugyanis én egy egyszerű könyvtáros vagyok.” Bizonyosan nem vagyok egyedül azzal a véleménnyel, hogy az olvasók számára éppen ez az „egyszerű könyvtároság” az, ami a legtöbbet adhatja.

– *Hogyan nyerted el „Az év fiatal könyvtárosa” díjat?*

– A díjat minden évben kiosztja a Romániai Magyar Könyvtárosok Egyesülete. Felhívást intéznek a tagokhoz, hogy javasoljanak kollégákat, akiket érdemesnek tartanak a díjra. Tehát javaslatok és meggyőző érvelés alapján dönti el az egyesület vezetősége, ki kapja meg a díjat az adott évben.

– *Mióta dolgozol könyvtárosként? Melyik a legemlékezetesebb élményed a könyvtárról?*

– 1998-ban végeztem a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem könyvtár szakán, 1999-től dolgozom a Maros Megyei Könyvtárban. Első perctől kezdve az olvasószolgálatba kerültem, és sikerült jó kapcsolatot kialakítanom az olvasókkal.

Emlékezetes élményem? Kellemes élménynek számít egy Sütő András felolvasó délután, amit középiskolásokkal szerveztem. Számomra meglepő volt, hogy nagyon sokan jelentkeztek, és nagyon szívesen olvastak fel részleteket Sütő András *Anyám könnyű álmot ígér* című regényéből. A felolvasás végén igyekeztek meggyőzni arról, milyen jól érezték magukat és szeretnének visszajönni.

– *Bemutatnád néhány mondatban a könyvtárat, ahol dolgozol? Melyik részben dolgozol, melyik a szűkebb munkaterületed?*

– A könyvtár, amint már említettem, a Maros Megyei Könyvtár, Marosvásárhelyen, a főtéren egy nagyon szép szecessziós épületben, a Kultúrpalotában mű-

* http://www.hun-info.hu/index.php?option=com_content&task=view&id=30149&Itemid=35

ködik. 1913-ban építették Bernády György polgármestersége alatt. A kultúrpalota egyik szárnyában található az intézmény, ami már az épület tervezésekor könyvtárnak készült. Most a mi szárnyunkban a földszinten van a társadalomtudományi részleg, és itt történik a beíratkozás is. Az első emeleten kapott helyet az irodalom részleg, ide tartozik minden, ami irodalom valamennyi nyelven, nyelvtanulás, nyelvtan, irodalomkritika. Ezt az emeletet megosztjuk a bibliográfiai, helyismere-ti részleggel. A második emeleten 74 férőhelyes olvasóterem várja az érdeklődőket, itt, a raktárban tároljuk a törzsanyag egy részét. Ugyancsak itt található a be-szerző- és feldolgozó osztályunk, valamint a könyvkötészet. A harmadik emeleten található a dokumentációs részleg az 1913–1944 közötti időszakban összegyűjtött könyvekkel és az akkori sajtókiadványokkal. Itt is olvasótermi rendszer működik. A könyvtár minden részlege a Kultúrpalotában működik. Másik helyiségben van a technikai részlegünk és egy kicsit arrébb a gyerekrészlegünk. Ezenkívül a város különböző negyedeiben négy fiókkönyvtár működik. Az én pontos munkahelyem az irodalmi részleg, itt teljesítek olvasószolgálatot.

– *Melyik a legkedvesebb könyvtári munkád?*

– Természetesen az olvasószolgálat, mert úgy gondolom, ez a könyvtár legdi-namikusabb részlege, ugyanakkor csapatmunkát is jelent. Egy olvasószolgálatos könyvtáros együtt dolgozik a részlegen levő kollégáival, és ha igénylik, a beszer-zést lebonyolító kollégával, valamint az olvasókkal, akik közlik kívánságaikat, és mi igyekszünk a lehetőségek szerint eleget tenni.

– *Hogyan látod a gyerekek, az ifjúság és a könyvtár kapcsolatát?*

– Én nagyon optimista vagyok, elég sokat dolgoztam együtt középiskolás diá-kokkal, mindig nagyon lelkeseknek bizonyultak. Gyakran előfordult, hogy az eleinte csak háziolvasmányért bejáró gyerekek visszatértek olvasni egy Rejtő-könyvet, vagy a legújabban felkapott könyvet kikölcsönözni egyetemista korukban is. Szerintem, ha egy könyvtárnak van egy komoly enciklopédikus állománya, és ez kiegészül a fel-kapott szerzők műveivel, akkor az mindenképpen bevonzza az olvasókat, mindenfé-le hókuszpókusz nélkül.

– *Mégis megkérdem: hogyan próbáljátok felhívni a figyelmet a könyvtárra, miként próbáltok megnyerni még több felhasználót, olvasót? Hogyan is követitek a változásokat, amelyek a könyvtárak számára olyan nagy kihívást jelentenek nap-jainkban?*

– Könyvtárunk elég sok rendezvényt szervez különféle évfordulók alkalmából. A kollégáim gyakran lépnek ki a könyvtár falai közül, eljárnak különböző iskolák-ba programokat szervezni, mesélni a könyvtárról. Minden évben kétszer megszer-vezzük a nyitott kapuk napjait, amikor elég sok gyerek, diák jön el, és megnézhetnek olyan részlegeket vagy helyeket, ahová nem jutnak be máskor. Rendezvényeinkkel mindig igyekszünk jelen lenni a helyi sajtóban is. A változásokkal, azt hiszem, igyekszünk lépést tartani. A számítógép-hálózatunk kiépült, igyekszünk bevezetni a könyvtárunk egész állományát az adatbázisunkba, és idővel majd számítógépes kölcsönzést végezni. Könyvtárunk részt vesz a BIBLIONET programban, így si-került megszerezni tíz számítógépet olvasói használatra, amitől azt reméljük, hogy új társadalmi rétegeket fog bevonni a könyvtárban.

– *Hogyan látod a könyvtárak jövőjét?*

– A könyvtárak voltak, vannak és lesznek. Előfordulhat, hogy átértékelődnek egy kicsit vagy kiegészülnek mindenféle új elektronikai hordozókkal, vagy többféle információt nyújtunk majd idővel a könyvön kívül, de attól a könyvtárak megmaradnak.

– *Álmaid könyvtára milyen lenne?*

– Ez egy érdekes kérdés. Biztos vagyok benne, hogy nálunk nem nagyon valószínű meg egy olyan modern könyvtár, mint Európa északi felében (Rotterdam, Amsterdam vagy Delft). De az adott körülmények között szeretnék egy hagyományos könyvtárat nagy ablakokkal, tele rengeteg könyvvel, megfelelő bútorzattal, ahol a számítógépek csak kiegészítő szerepet kapnak. Ahová szívesen benéz mindenki, mert jó hangulat van, kellemes időtöltésre számíthatnak, és elhivatott könyvtárosok segítenek mindenkinek.

– *Ha a mesebeli tündér teljesítené három kívánságodat, mik lennének azok?*

– Könyvtárral kapcsolatos kívánságaim: nyilván pénz, mert azzal sok mindent lehetne változtatni a részlegünkön, jó könyvek és elhivatott könyvtárosok...

– *Köszönöm a beszélgetést, és további sok sikert, kívánságaid teljesülését, no meg persze sok-sok kedves, érdeklődő olvasót kívánok!*

Tóth Andrea

Reprodukciók készítése digitális fényképezőgéppel

Egyre többször merül fel az igény, hogy gyűjteményünk régi, sérülékeny darabjairól saját részre, esetleg könyvtárközi szolgáltatás céljából elektronikus másolatot készítsünk. Ha digitalizálásról beszélünk, a legtöbb könyvtár számára a síkgyágyas szkener az elérhető eszköz. Vannak azonban olyan esetek, amikor egy dokumentum digitalizálására nem a szkener a megfelelő készülék, hanem a sérülések elkerülése végett célszerű lenne valamely egyéb digitalizáló berendezés használata. Mivel azonban sok könyvtár nem rendelkezik ilyen technológiával, áthidaló megoldást kell találni. A következő néhány oldalon azt kívánom bemutatni, hogy amennyiben kisebb mennyiségű digitalizálandó anyagról van szó, miként váltható ki a digitalizáló berendezés használata digitális fényképezőgéppel. Rövid elméleti összefoglaló után egy muzeális dokumentum első fejezetének fotózását mutatom be, ami reményeim szerint elég szemléletes lesz ahhoz, hogy a téma iránt érdeklődők hasznára váljon.

Vannak olyan esetek, amikor muzeális könyveket, fotográfiákat és kéziratokat akkor sem érdemes a szkener üveglapjára fektetnünk, ha nem kell félni meggyűrődésüktől. Ennek oka, hogy a felület tisztításához használt vegyszer, vagy a hőha-